

Orbán és a kultúrharc

2018 augusztus 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A kultúrharc fegyverdörgése eljutott az erdélyi havasok közé.

Nem csupán Orbán Viktor ígérte meg híveinek (és ellenfeleinek), hogy szeptembertől hatalmas változás jön, de a bálványosi szabadegyetemen még olyanok is kaptak vitateret, mint L. Simon László volt kulturális államtitkár és Orbán János Dénes a Magyar Idők kulturárovatának vezetője, azaz annak az orgánumnak az egyik szerkesztője, ahonnan kulturális partizánharcát elindította Szakács Árpád, amely gerillaharc – mint Tito marsall küzdelme – igazi partizánháborúvá, majd nemzeti felszabadítási mozgalommá dagadt... (Elnézést az otromba hasonlatért, de éppen a horvát tengerparton élvezem a nyarat. És különben is: a felszabadítási háború pontos leírása a jelen kultúrharcnak.)

Ha már az egyik legfontosabb Fidesz-rendezvényen is téma a magyar kultúra ügye, hát foglalkozzunk vele mi is komolyan.

Tettek és értékek

Néhány évvel ezelőtől hasított belém a felismerés, hogy az emberek gyakorlatilag mindent elmondanak magukról, csak figyelni kell rájuk. Egy közepesen hosszú, még annyira sem tartalmas beszélgetésből kiderül, partnerünk szerint mi vicces, és mi nem tréfadolog, mi érdekes és mi unalmas, ki a felelős a személyes életeseményeiért, és így tovább. Kis figyelem, néhány célzott kérdés, és mindent tudunk. Az emberek nem titkolóznak. (Persze a pszichopáták igen, de az is hamar átjön. Van időnk elmenekülni...)

Még jobb összképre tehetünk szert, ha módunkban áll látni, hogyan cselekszik megfigyeltünk.

A hangok és a tettek gyakran nem tükrözik egymást. De az egészen biztos, hogy a tettek a valódi elkötelezettséget hordozzák, akkor is egyébként, ha emberünk értékvilága nem azonos cselekvéseivel. A tettekből végső soron minden kiderül. Hosszabb távon bizonyosan mindenki azonos a cselekvéseiből, döntéseiből kirajzolódó életúttal, illetve az ebben felfedezhető értékvilággal.

Hogy miképpen jön mindez a magyar kultúra ügyéhez?

Nos, a miniszterelnök döntésein keresztül.

Politika és kultúra

Ha nem lenne lejárattott a szó, azt mondanám, Magyarországon valamiféle posztmodern demokratikus centralizmus keletkezett. Vannak, akik úgy fogalmazzák, a megérdemelt tekintély játszik döntő szerepet a magyar politikában, az ellenzék szerint autokrácia, sőt diktatúra van. (De ők is tudják, hogy ez hülyeség.) Kétségtelen azonban, hogy Orbán, mint a végrehajtó hatalom feje, mint a törvényhozói többség vezetője, és mint személyes karizmájára támaszkodó népevezér döntő befolyással van minden politikai kérdésre.

Nélküle, kivált ellenére nehéz kultúrharcot vívni, győzelemre vinni meg szinte lehetetlen.

Csak hogy Orbán nem kultúrpolitikus, hanem csak jelző nélküli politikus. A 2002-es bukásából levont – mindannyiunk számára világosan megmutató – tapasztalata pedig az, hogy ezerszer inkább politikusnak kell

lennie, mint bármi egyébnek. Orbán legértékesebb politikai tapasztalata arról szól, hogy nincs olyan kiváló kormányzás, amit ne kellene elszánt politikai küzdelemben megvédeni.

A jó kormányzás önmagában nem elég. Sőt, a jó kormányzás a politikai arénában semmit nem számít.

A jó kormányzás a modern politikában afféle melléktermék, a hatalmi harc győztesének személyes igénye vagy értékválasztása, de semmiképpen sem eszköze a hatalom megtartásának.

Orbán tehát, mint kiváló politikus, mint a kortárs politikai valóságot megértő közéleti vezető mindent alárendel a politikai küzdelemnek, s a győzelem igényének. Hiszen a továbbiak, azaz a jó kormányzás számos lehetősége csakis a győzelemből eredhet. Abból következik – mint a jó kormányzás, a népjólét egy eleme – a kultúrpolitika is.

De vajon következik?

Orbán és a kultúrpolitika

Ha végigtekintünk Orbán Viktor hosszú és sikeres kormányzásán, világosan felfedezhetjük az értékpreferenciákat. A politikai küzdelem, s az abból következő választási győzelem igénye mellé kevés nagy cél emelkedik föl.

Ott van a legfontosabb feladatok között az ország gazdasági felemelkedése, a közös jólét és gyarapodás lehetőségeinek megteremtése. Fontos Orbán számára a nemzeti függetlenség, sőt újabban a regionális befolyás megteremtése, de ez sem öncél, inkább gazdasági erőforrás, növekvő mozgástér, bővülő lehetőségek kínálata. Folytathatnánk az orbáni prioritáslistát, de bennünket most a kultúra ügye érdekel.

Nos, a miniszterelnök által képviselt kultúrpolitikában három markáns irány fedezhető föl.

- Egyrészt jelen van a kultúra, mint oktatáspolitikai kérdés. Ebben az összefüggésben azonban ismét azt látjuk, hogy Orbán számára az oktatásügy a gazdaságpolitika alkérdése, arra keresi a választ, hogy milyen oktatás kell a sikeres nemzetgazdasághoz.
- Másrészt jelen van a kultúra, mint erőteljes sportpolitika. Orbán bizonyára úgy látja, megengedheti magának, hogy sport iránti rajongása visszaköszönjön politikájában, annál is inkább, mert ez a rajongás magyarok millióinak lelkesedésével találkozik.
- Harmadrészt jelen van demonstratív szimbólumalkotásként. Régen volt szobrok újraalkotása, reprezentatív terek és épületek rekonstrukciója, nagyvolumenű múzeumi beruházás és hasonló látványos, értékes kezdeményezések kötdnek Orbán kormányzásához.

Ez az a tevékenység, ami legközelebb áll a most kirobban kultúrharc küzdelmeihez, de – és ez a de nagyon fontos – látni való, hogy Orbán nem hoz a magyar kultúra tartalmára vonatkozó döntéseket.

A várható változások

Miniszterelnökünk józan tartózkodással tekint a m?vel?dés tartalmi problémáira. Polgári kultúrafogyasztási szokásai alapján nem is ítélné meg, hogy egy-egy alkotó, egy-egy alkotás hová sorolandó. És szerencsére ezt tudja is magáról. Személyes döntéseiben legfőljebb odáig megy el, hogy a hajdanvolt polgári-nemzeti értékvilág rekonstrukcióját támogatja, mint amilyen például a Kossuth-tér átépítése, illetve a nyilvánvalóan sikeres európai példák meghonosítását segíti, mint amilyen, mondjuk a várrekonstrukciós program. (Hogy ezeknek is van gazdasági-turisztikai vonatkozása, azt talán mondani sem kell.) Nagy ritkán megengedi magának, hogy egy-egy olvasmányélményét megossza a széles közönséggel, de az ilyen gesztusok mögöl is kilóg a politikai lóláb.

Mindezek mellett azonban Orbán tartózkodik a kultúrpolitikai hályogkovácsolástól.

Kormányja fenntartja, m?ködteti, id?nként az új igényekhez szabja a megörökölt kultúrpolitikai intézményrendszert,

de olyasféle m?vel?déspolitikát nem látunk, amit kurzusnak nevezhetnénk. Szerintem nem is fogunk látni. Amit esetleg láthatunk, az valami egészen más lesz.

A Tuskányoson megígért szeptemberi változások mindenkit meg fognak lepni. Orbán Viktor ugyanis, ha elé kerül a polgári-nemzeti oldalon kirobbant kultúrküzdelem ügye, azt kell mérlegelje, hogy milyen döntése, hogyan hasznosul a politikai térben, hogy egyik vagy másik alkotó el?térbe állításának, illetve háttérbe szorításának milyen politikai következménye lesz, hogy tud-e olyan megrendelést adni a kultúrmunkásoknak, aminek eredménye politikai haszon.

Orbán ugyanis politikus és nem m?ítész.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló